

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 24.858 van 23 maart 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 6 november 2008 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, hen ter kennis gebracht op 20 december 2008 en van de bevelen om het grondgebied te verlaten genomen in uitvoering van de beslissing van 6 november 2008 van de minister van Migratie- en asielbeleid, hen betekend op 20 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren allen van Kazachse nationaliteit te zijn.

Op 27 maart 2000 dienen verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 16 mei 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekers dienen een dringend beroep in tegen de voormelde weigeringsbeslissing bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 9 april 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat tegen de beslissing van de Commissaris-generaal wordt ingesteld bij de Raad van State, wordt bij arrest nr.103.327 van 17 februari 2002 verworpen.

Op 29 januari 2002 dienen verzoekers een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het (oud) artikel 9, lid 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 9 september 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekers een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 21 december 2003 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Op 8 december 2004 dienen verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Op 13 september 2005 dienen verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Op 30 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekers een beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van het (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet van 21 december 2003, 8 december 2004 en 13 september 2005 onontvankelijk worden verklaard.

Op 4 januari 2007 dienen verzoekers een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet.

Op 6 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekers een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het (oud) artikel 9, lid 3 van de Vreemdelingenwet van 4 januari 2007 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 20 december 2008 aan verzoekers is ter kennis gebracht en die gemotiveerd wordt als volgt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen roepen de duur van hun verblijf (nl. inmiddels langer dan 8 jaar) en hun verregaande integratie (nl. het leren en spreken van de Nederlandse en Franse taal, deelname aan sportieve en culturele activiteiten, werkbereidheid en zicht op werk, de grote vrienden- en kennissenkring die zij hebben uitgebouwd en de vele getuigenverklaringen die zij voorleggen) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9 van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001). De betrokkenen moeten op zijn minst aantonen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in hun land van herkomst of van verblijf in het buitenland (RvS nr 112.863 van 26.11.2002).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten. De asielprocedure werd op 09.04.2001 afgesloten met een negatieve beslissing 'niet ontvankelijk, weigering van verblijf' van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 11.04.2001. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Langdurig illegaal verblijf wordt niet beschouwd als buitengewone omstandigheid. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen dan ook geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedure (namelijk iets langer dan een jaar) was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het beroep ingesteld bij de Raad van State werd verworpen op 07.02.2002. (RVS, arrestnr. 103327)

Het feit dat hun zoon, A.V.T. hier naar de middelbare school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun zoon geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds mei 2001 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het gegeven dat hun dochter, mej. I.T. is ingeschreven als voltijdse studente in het tweede jaar handelsingenieur aan de Universiteit te Gent is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9.3 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Mej. I.T. kan op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten. Betrokkenen halen ook een schending aan van art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind, doch dit kan niet dienstig worden ingeroepen aangezien deze verdragsbepaling betrekking heeft op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel specifiek ten aanzien van hun kinderen genomen wordt. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten.

Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat de zoon van betrokkenen, A.V.T., noch het spreken, noch het lezen, noch het schrijven van de Russische taal voldoende beheerst om onderwijs in deze taal te volgen en dat niemand van de familie de taal van Kazachstan spreekt. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie aangezien het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch of Kazachs zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Russisch of Kazachs. Niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

De bewering dat betrokkenen volgens de wet op het staatsburgerschap van Republiek Kazachstan het staatsburgerschap van Kazachstan zouden hebben verloren en aldus staatloos zouden zijn kan

niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien zij de staatloosheid moeten afdwingen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. Bovendien geeft een erkenning als staatloze geen automatisch recht op verblijf. Wat betreft de bewering dat betrokkenen niet over de nodige reis- en identiteitsdocumenten beschikken voor een buitenlandse reis, dient te worden vermeld dat het aan betrokkenen zélf is om aan te tonen dat zij alle mogelijke middelen hebben benut om aan de nodige identiteitsdocumenten te komen. Betrokkenen dienen alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. Eenzelfde redenering geldt voor het 'niet kunnen bekomen van een verblijfstitel' voor een derde land. Het feit dat betrokkenen niet over een niet-preciaire verblijfstitel beschikken voor eender welk derde land kan aldus evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen dat zij hiervoor reeds de nodige stappen hebben ondernomen. Voorts lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Dhr. en mevr. T. verklaren immers tot aan hun vertrek naar België in hun land van herkomst te hebben verbleven en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Verder beweren betrokkenen in hun aanvraag dat zij "wegens hun Russische origine in hun land van herkomst het slachtoffer waren van afpersing, gewelddaden, mishandeling, willekeurige arrestatie en bedreigingen. Indien verzoekers naar hun land van herkomst zouden moeten terugkeren zullen zij opnieuw worden opnieuw worden geraakt in hun fysische en psychische integriteit." Betrokkenen leggen echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun fysische en psychische integriteit, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkenen voegen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien hebben betrokkenen hun asielrelaas en de problemen die zij kenden in het land van herkomst niet aannemelijk kunnen maken voor het CGVS, in tegendeel, de verklaringen die betrokkenen aflegden bevatten een aantal vaagheden en tegenstrijdige, incoherente verklaringen, waardoor de persoonlijke problemen die betrokkenen zouden hebben gehad niet geloofwaardig werden geacht.(CGVS dd. 09.04.2001). Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM (verbod van foltering) betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De advocaat van betrokkene verwijst naar uitspraken van het EHRM in de zaken Chahal en Jabari om aan te tonen dat zijn cliënten geregulariseerd dienen te worden. Echter, het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkenen trachten de onstabiele situatie in Kazachstan en de mensenrechtenschendingen aldaar te illustreren aan de hand van verschillende mensenrechtenrapporten en internetwebsites. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er echter aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat

verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018)

*Ten slotte, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen zich volledig correct en sociaal gedragen en een getuigschrift van goed zedelijk gedrag kunnen voorleggen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.
(...)”*

Op 20 december 2008 wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers ter kennis gegeven. Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissing en worden als volgt gemotiveerd:

*“(…) De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art.7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 09.04.200. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 16.05.2000. Hij/Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land
(...)”*

2. Ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat overeenkomstig het artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit het administratief dossier blijkt dat tegen verzoekers reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd met name het bevel van 16 mei 2000, gesteld in dezelfde bewoordingen als het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en dat dit bevel ondertussen definitief is geworden vermits de beroepsmogelijkheden werden uitgeput. Het eerder bevel van 16 mei 2000 steunt op de miskenning door verzoekers van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zijn gesteund op hetzelfde motief (artikel 7, eerste lid, 2°) met name dat verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben. De thans bestreden bevelen vermelden eveneens dat betrokkenen reeds het voorwerp uitmaakten van nog een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten dd.16 mei 2000, dat zij aan dit bevel geen gevolg hebben gegeven en nog steeds illegaal in het land verblijven. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoekers niet wijzigt en voor hen geen nut oplevert omdat de verweerder nog steeds de bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 16 mei 2000 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774, RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekers geen belang hebben bij de vordering en dat de ingeleide vordering ten aanzien van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing dienvolgens onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers een schending aan van het oud artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk

bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsplicht, de manifeste appreciatievergissing en de evenredigheidsplicht. Tevens voeren verzoekers een schending aan van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers stellen onder andere dat de verwerende partij *“evenmin de toepassing noch van artikel 330 van het strafwetboek van de Republiek Kazachstan, noch van de beschikking van 10 januari 2001 door de minister van Binnenlandse zaken van Kazachstan die een gevangenisstraf tot 2 jaar voorziet ten laste van degene die illegaal uit de Republiek Kazachstan of de grens oversteekt, doch blijft ieder uitleg schuldig naar de reden waarom hiermee dan ook geen rekening gehouden werd, en waarom dit niet als buitengewone omstandigheid geld.”*

De Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekers met voorgaande kritiek een schending van de formele motiveringsplicht aanvoeren.

Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de administratieve overheid bij de motivering van de bestreden beslissing de verplichting heeft de betrokkenen te informeren over de redenen die als determinerend beschouwd worden om te komen tot de bestreden beslissing, onder voorbehoud dat de motivering een antwoord geeft, zelfs op impliciete maar zekere wijze, op de essentiële argumenten van de betrokkene.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in het artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verwerven. De toepassing van artikel 9, 3de lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Verzoekers moeten in hun aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die het verhinderen hun aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit hun uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg dient onderzocht te worden waarom de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

In hun aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf van 4 januari 2007 hebben verzoekers onder andere volgende buitengewone omstandigheden ingeroepen:

- dat het voor hen onmogelijk is om een verblijfstitel te bekomen voor eender welk derde land, aangezien zij stellen onder de toepassing te vallen van het artikel 21, punt 4 van de wet over het staatsburgerschap van de Republiek Kazachstan en bijgevolg het staatsburgerschap van de Republiek Kazachstan verloren te hebben.

In de aanvullende aanvraag van verzoekers van 23 april 2008, aldus voor het nemen van de bestreden beslissing van 6 november 2008, halen verzoekers onder andere ook nog de volgende buitengewone omstandigheden aan:

- dat zij enerzijds vallen onder het artikel 330 van het crimineel wetboek van de Republiek Kazachstan dat zou voorzien in een gevangenisstraf van 2 jaar ten laste van degenen die illegaal uit de Republiek Kazachstan de grens oversteken en anderzijds onder een vordering van 10 januari 2001 van de minister van Binnenlandse Zaken van Kazachstan dat voorziet in een strafrechtelijke procedure tegen onderdanen die vanuit België naar Kazachstan gerepatriëerd werden.

De verwerende partij motiveert als volgt waarom de aangehaalde elementen van verzoekers geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van het (oud) artikel 9 lid 3 van de Vreemdelingenwet:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen roepen de duur van hun verblijf (nl. inmiddels langer dan 8 jaar) en hun verregaande integratie (nl. het leren en spreken van de Nederlandse en Franse taal, deelname aan sportieve en culturele activiteiten, werkbereidheid en zicht op werk, de grote vrienden- en kennissenkring die zij hebben uitgebouwd en de vele getuigenverklaringen die zij voorleggen) in als buitengewone omstandigheden. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9 van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur en de integratie zijn

bijgevolg geen buitengewone omstandigheden (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001). De betrokkenen moeten op zijn minst aantonen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren en de verblijfsvergunning aan te vragen in hun land van herkomst of van verblijf in het buitenland (RvS nr 112.863 van 26.11.2002).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten. De asielprocedure werd op 09.04.2001 afgesloten met een negatieve beslissing 'niet ontvankelijk, weigering van verblijf' van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hun betekend op 11.04.2001. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Langdurig illegaal verblijf wordt niet beschouwd als buitengewone omstandigheid. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen dan ook geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de asielprocedure (namelijk iets langer dan een jaar) was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het beroep ingesteld bij de Raad van State werd verworpen op 07.02.2002. (RVS, arrestnr. 103327)

Het feit dat hun zoon, A.V.T. hier naar de middelbare school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun zoon geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds mei 2001 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het gegeven dat hun dochter, mej. I.T. is ingeschreven als voltijdse studente in het tweede jaar handelsingenieur aan de Universiteit te Gent is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9.3 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Mej. I.T. kan op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten. Betrokkenen halen ook een schending aan van art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind, doch dit kan niet dienstig worden ingeroepen aangezien deze verdragsbepaling betrekking heeft op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel specifiek ten aanzien van hun kinderen genomen wordt. Artikel 3 van het kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten.

Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat de zoon van betrokkenen, A.V.T., noch het spreken, noch het lezen, noch het schrijven van de Russische taal voldoende beheerst om onderwijs in deze taal te volgen en dat niemand van de familie de taal van Kazachstan spreekt. Dit argument kan echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie aangezien het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Russisch of Kazachs zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Russisch of Kazachs. Niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren. Indien betrokkenen gevolg hadden gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat zij verondersteld werden te doen, hadden deze problemen zich niet gesteld. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

De bewering dat betrokkenen volgens de wet op het staatsburgerschap van Republiek Kazachstan het staatsburgerschap van Kazachstan zouden hebben verloren en aldus staatloos zouden zijn kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien zij de staatloosheid moeten afdwingen voor de Rechtbank van Eerste Aanleg. Bovendien geeft een erkenning als staatloze geen automatisch recht op verblijf. Wat betreft de bewering dat betrokkenen niet over de nodige reis- en identiteitsdocumenten beschikken voor een buitenlandse reis, dient te worden vermeld dat het aan betrokkenen zelf is om aan te tonen dat zij alle mogelijke middelen hebben benut om aan de nodige identiteitsdocumenten te komen. Betrokkenen dienen alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. Eenzelfde redenering geldt voor het 'niet kunnen bekomen van een verblijfstitel' voor een derde land. Het feit dat betrokkenen niet over een niet-preciaire verblijfstitel beschikken voor eender welk derde land kan aldus evenmin aanzien worden als

een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen dat zij hiervoor reeds de nodige stappen hebben ondernomen. Voorts lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Dhr. en mevr. T. verklaren immers tot aan hun vertrek naar België in hun land van herkomst te hebben verbleven en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Verder beweren betrokkenen in hun aanvraag dat zij “wegens hun Russische origine in hun land van herkomst het slachtoffer waren van afpersing, gewelddaden, mishandeling, willekeurige arrestatie en bedreigingen. Indien verzoekers naar hun land van herkomst zouden moeten terugkeren zullen zij opnieuw worden opnieuw worden geraakt in hun fysieke en psychische integriteit.” Betrokkenen leggen echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun fysieke en psychische integriteit, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkenen voegen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bovendien hebben betrokkenen hun asielrelaas en de problemen die zij kenden in het land van herkomst niet aannemelijk kunnen maken voor het CGVS, in tegendeel, de verklaringen die betrokkenen aflegden bevatten een aantal vaagheden en tegenstrijdige, incoherente verklaringen, waardoor de persoonlijke problemen die betrokkenen zouden hebben gehad niet geloofwaardig werden geacht. (CGVS dd. 09.04.2001). Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM (verbod van foltering) betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De advocaat van betrokkene verwijst naar uitspraken van het EHRM in de zaken Chahal en Jabari om aan te tonen dat zijn cliënten geregulariseerd dienen te worden. Echter, het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkenen trachten de onstabiele situatie in Kazachstan en de mensenrechtenschendingen aldaar te illustreren aan de hand van verschillende mensenrechtenrapporten en internetwebsites. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er echter aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018)

Ten slotte, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen zich volledig correct en sociaal gedragen en een getuigschrift van goed zedelijk gedrag kunnen voorleggen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

(...)

Uit de aanvullende aanvraag van 23 april 2008 blijkt dat verzoekers het artikel 330 van het strafwetboek van de Republiek Kazachstan en de vordering van 10 januari 2001 van de

minister van Binnenlandse Zaken van Kazachstan aanhalen als buitengewone omstandigheid.

De Raad stelt vast dat nergens blijkt waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van het (oud) artikel 9 lid 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers stellen terecht: “***doch blijft ieder uitleg schuldig naar de reden waarom hiermee dan ook geen rekening gehouden werd, en waarom dit niet als buitengewone omstandigheid geldt.***”

Bijgevolg maken verzoekers aannemelijk dat er in casu sprake is van een schending van de formele motiveringsplicht.

In die mate is dit onderdeel van het middel gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is derhalve zonder voorwerp geworden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de Minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van X, X en X op 6 november 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het (oud) artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Marc DENYS.

J. CAMU.